

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

Αριθμός Απόφασης

2288 / 2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Αντιγόνη Τζούμη, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Μαρία Κρασσά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 19^η Μαρτίου 2014, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των καλούντων- εναγόντων: 1) Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ- ΑΕΠΙ Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (οδός Σάμου αρ. 51) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2)

κατοίκου

3)

κατοίκου

), 4)

(οδός

), οι οποίοι παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας τους δικηγόρου, Κωνσταντίας Καζά.

Της καθ' ής η κλήση- εναγομένης: Ποδοσφαιρικής Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία «~~ΑΤΤΙΚΑΚΟΝΙΑΤΙΚΟΣ~~», που εδρεύει στο (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου, Ευάγγελου Λιάσκου.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 4-4-2007 αγωγή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού, με γενικό αριθμό κατάθεσης 176624/2007 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 7935/2007, εγγράφηκε στο πινάκιο και προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 5-12-2007, ότε η συζήτησή της αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 5-3-2008, κατά την οποία η συζήτησή της ματαιώθηκε. Επανήλθε δε προς συζήτηση με την από

}

20-12-2008 κλήση των εναγόντων, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, με γενικό αριθμό κατάθεσης 11708/2009 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 133/2009, εγγράφηκε στο πινάκιο και προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 1-4-2009. Κατόπιν εκδίκασής της κατά την ως άνω δικάσιμο αντιμωλία των διαδίκων, εξεδόθη η υπ' αριθμ. 328/2010 εν μέρει οριστική απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, η οποία, αφού απέρριψε την ένδικη αγωγή ως προς τους δεύτερη, τρίτη και τέταρτο των εναγόντων καταδικάζοντας αυτούς στη δικαστική δαπάνη της εναγομένης, ανέβαλε κατά τα λοιπά την έκδοση οριστικής απόφασης ως προς την πρώτη ενάγουσα και διέταξε την επανάληψη της συζήτησης για τους σε αυτήν αναφερόμενους λόγους. Ακολούθως, η αγωγή επανήλθε προς περαιτέρω συζήτηση και έκδοση οριστικής απόφασης ως προς την πρώτη ενάγουσα με την από 15-3-2011 κλήση των εναγόντων, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, με γενικό αριθμό κατάθεσης 92013/2011 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 779/2011, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 19-10-2011, ότε και η συζήτησή της ματαιώθηκε. Φέρεται δε προς περαιτέρω συζήτηση και έκδοση οριστικής απόφασης κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, κατόπιν αναβολής από τη δικάσιμο της 11-12-2013, δυνάμει της από 3-10-2013 κλήσης των εναγόντων, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, με γενικό αριθμό κατάθεσης 132292/2013 και αριθμό κατάθεσης δικογράφου 965/2013.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τη διάταξη του άρθρου 308 παρ. 1 του ΚΠολΔ ορίζεται ότι το δικαστήριο εκδίδει οριστική απόφαση αν κρίνει πως η υπόθεση είναι ώριμη γι' αυτό. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής οριστική είναι η απόφαση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου που περατώνει τη δίκη επί της ασκηθείσας αγωγής, είτε με την απόρριψη της αγωγής αυτής ως απαράδεκτης ή ως αβάσιμης, είτε με την παραδοχή της ως ουσιαστικά βάσιμης (ΑΠ 20/2009, ΑΠ 270/2013 ΕφΑΔ 2013, 778, ΑΠ 666/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 410/2008 ΕΛΛΔνη 2008, 828). Εξάλλου, εν μέρει οριστική απόφαση, κατά της οποίας

δεν χωρεί έφεση ούτε ως προς την οριστική της διάταξη, είναι μεταξύ άλλων και εκείνη που δέχεται την αγωγή ως προς ορισμένα κονδύλια και αναβάλλει την απόφαση του όσον αφορά κάποιο άλλο κονδύλιο (Σ. Σαμουήλ, Η Έφεση, Δ' έκδοση, παρ. 216 και 223 σελ. 71, 73 και 74, ΕφΠατρ 181/2007, ΑχαΝομ 2008, 340). Αντιθέτως, εν μέρει οριστική απόφαση, κατά της οποίας χωρεί έφεση ως προς την οριστική της διάταξη, είναι μεταξύ άλλων και η απόφαση που αποφαίνεται οριστικώς προς ένα ή περισσότερους από τους ομοδίκους και μη οριστικώς ως προς τους υπόλοιπους (Σ. Σαμουήλ ό.π., παρ. 225, σελ. 75, ΕφΠατρ 181/2007 ό.π.). Με την έκδοση της οριστικής του απόφασης, με την οποία απορρίπτεται τελικά η αγωγή, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απεκδύεται από κάθε εξουσία για νέα εξέταση της υπόθεσης και αναλώνεται η αξίωση του διαδίκου για παροχή έννομης προστασίας, με την έννοια της επανεξέτασης της διαφοράς, που είναι απαράδεκτη λόγω της έλλειψης εκκρεμοδικίας. Από τα προαναφερθέντα συνάγεται και ότι, εφόσον υπάρχει στο διατακτικό της απόφασης ρητή απορριπτική διάταξη της (υποκειμενικώς σωρευθείσας) αγωγής στο σύνολό της ως προς ορισμένους ομοδίκους, δεν υπάρχει δυνατότητα εισαγωγής εκ νέου της υπόθεσης στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο για επανεκδίκαση ως προς αυτούς, γιατί στην περίπτωση αυτή έχει καταργηθεί η εκκρεμότητα του αιτήματος ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, αφού το αίτημα τούτο έχει απορριφθεί και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απεκδύθηκε κάθε εξουσίας για νέα εξέταση της υπόθεσης, ενώ η εκ νέου έρευνα αυτής προϋποθέτει ανάκληση της οριστικής απορριπτικής απόφασης επί της υποκειμενικώς σωρευθείσας αγωγής των ως άνω ομοδίκων, που είναι ανεπίτρεπτη κατά τη διάταξη του άρθρου 309 εδ. α' του ΚΠολΔ (πρβλ. (ΑΠ 20/2009, ΑΠ 270/2013 ό.π., ΑΠ 666/2011 ό.π., ΕφΑθ 410/2008 ό.π.). Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι εφόσον εκδόθηκε οριστική απόφαση επί εκκρεμούς αίτησης παροχής δικαστικής προστασίας, είναι απαράδεκτη η κλήση με την οποία επαναφέρεται ενώπιον του εκδόντος την απόφαση δικαστηρίου για νέα περαιτέρω συζήτηση η αίτηση, αγωγή κλπ (ΕφΑθ 410/2008 ό.π.). Στην περίπτωση αυτή, νέα συζήτηση της υπόθεσης μπορεί να προκληθεί μόνο μετά την άσκηση ενδίκου μέσου (ΠΠΡοδ 9/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι ενάγοντες εξέθεταν με την υπό κρίση αγωγή τους, όπως παραδεκτά συμπληρώθηκε κατ' άρθρο 224 εδ. β' ΚΠολΔ

η βάση της με τις προτάσεις τους και διευκρινίσθηκαν κατ' άρθρο 236 ΚΠολΔ οι κρίσιμοι αγωγικοί ισχυρισμοί, ότι ο [] συνέθεσε τη μουσική του λεγόμενου «ύμνου» του [] και ο [] συνέγραψε τους στίχους αυτού. Ότι η μουσική και οι στίχοι συνιστούν πρωτότυπες πνευματικές δημιουργίες. Ότι ο [] απεβίωσε το έτος 2005 και κληρονομήθηκε από τη δεύτερη ενάγουσα, σύζυγο του. Ότι ο [] απεβίωσε το έτος 1985 και κληρονομήθηκε από τους τρίτη και τέταρτο των εναγόντων, τέκνα του, και από τη σύζυγο του, [] που απεβίωσε το έτος 1997. Ότι οι δεύτερη, τρίτη και τέταρτος των εναγόντων έχουν μεταβιβάσει καταπιστευτικώς τα περιουσιακά δικαιώμα επί του συνόλου των έργων των ανωτέρω δημιουργών στην πρώτη ενάγουσα, η οποία είναι Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης. Ότι η εναγόμενη Π.Α.Ε. τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο του έτους 2006 προέβη σε τηλεοπτική διαφήμιση των εισιτηρίων διάρκειας της περιόδου 2006-2007, η οποία επενδύθηκε μουσικά με τον προαναφερόμενο «ύμνο», ήτοι με τη μελωδία και τον στίχο (βλ. σελ. 7 της αγωγής), χωρίς προηγουμένως να έχει παράσχει σχετική άδεια η πρώτη ενάγουσα. Ότι η αμοιβή που συνήθως εισπράττει η πρώτη ενάγουσα από τους χρήστες για ανάλογη εκμετάλλευση ανέρχεται στο ποσό των 30.000 €, όπως προκύπτει από την ενδεικτική παράθεση αμοιβών, μεταξύ των οποίων και εκείνη που κατέβαλε η διαφημιστική εταιρία με τον διακριτικό τίτλο « [] » για χρήση των επίδικων έργων σε τηλεοπτική διαφήμιση (βλ. σελ. 6 των προτάσεων, οι οποίες, όπως προελέχθη, παραδεκτώς συμπληρώνουν την αγωγική ιστορική βάση ως προς τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής). Ότι από την αδικοπραξία της εναγομένης η πρώτη ενάγουσα υπέστη ηθική βλάβη. Ότι, ομοίως, ηθική βλάβη υπέστησαν οι λοιποί ενάγοντες από την παράνομη προσβολή του ηθικού δικαιώματος επί των παραπάνω έργων, συγκεκριμένα της ηθικής εξουσίας δημοσίευσης και της ηθικής εξουσίας διατήρησης της ακεραιότητας τους (βλ. σελ. 5 της αγωγής όπου και αναφορά στο άρθρο 4 παρ. 1 περ. α' και γ' Ν 2121/1993). Με βάση το ανωτέρω ιστορικό οι ενάγοντες ζητούσαν, μετά τον παραδεκτό περιορισμό των καταψηφιστικών αιτημάτων σε αναγνωριστικά με τις προτάσεις (άρθρο 223 ΚΠολΔ, βλ. ΑΠ 1908/2008 ΕΠολΔ 2009,212, ΑΠ 907/2004 ΕΛΛΔνη 46,1657), να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής: α) στην πρώτη ενάγουσα το

συνολικό ποσό των 79.400 €, αναλυόμενο ως εξής: i) 60.000 € ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας των δικαιούχων των επίδικων έργων, που ισούται με το διπλάσιο της προπαρατιθέμενης ανάλογης αμοιβής, ii) 11.400 € έναντι του αναλογούντος ΦΠΑ, ύψους 19 %, και iii) 8.000 € ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική της βλάβη, β) στην δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 8.000 € ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική της βλάβη και γ) σε καθένα εκ των τρίτης και τετάρτου των εναγόντων το ποσό των 4.000 € ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική τους βλάβη. Επίσης, ζητούν να δημοσιευθεί το πλήρες κείμενο ή μέρος της απόφασης στα μέσα μαζικής ενημέρωσης ή στο διαδίκτυο, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη στην δικαστική τους δαπάνη.

Επί της αγωγής αυτής εξεδόθη η υπ' αριθμ. 328/2010 εν μέρει οριστική απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, η οποία έκρινε παραδεκτή και νόμιμη την αγωγή ως προς την πρώτη ενάγουσα, ως στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1 Ν 2387/1920, 1, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1 περ. στ', 7 παρ. 3, 12 παρ. 1, 29 παρ. 1, 54 παρ. 1 και 3, 55 παρ. 1 στ. ε' και παρ. 2, 63B, 65 παρ. 2, 66Γ Ν. 2121/1993, 340, 345, 932 ΑΚ, 1, 2 παρ. 1 περ. α', 3 παρ. 1 περ. α', 4 παρ. 1, 8 παρ. 1 περ. α' και 2 περ. γ', 16 Ν. 2859/2000, 68, 69 παρ. 1 περ. ε, 70 και 176 ΚΠολΔ, εκτός από τα κάτωθι αιτήματα, τα οποία απέρριψε ως νόμω αβάσιμα, ήτοι: α) το αίτημα περί τοκογονίας του υπό ii κονδυλίου από την επίδοση της αγωγής, καθώς ασκείται πρόωρα, δεδομένου ότι η απαίτηση για απόδοση του ΦΠΑ γεννάται από το χρονικό σημείο της καταβολής του ποσού της αποζημίωσης και της έκδοσης του αντίστοιχου φορολογικού στοιχείου (βλ. ΑΠ 80/1999 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Δ.Σ.Α. «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ», ΕφαΘ 884/2003 ΕλλΔνη 45,1104), και β) το δικονομικό αίτημα περί κηρύξεως της απόφασης προσωρινώς εκτελεστής, διότι προσιδιάζει σε καταψηφιστική και όχι σε αναγνωριστική αγωγή (άρθρα 904 παρ. 2 στ. α' και 907 ΚΠολΔ, βλ. σχετ. ΕφαΘ 628/2003 ΕλλΔνη 45,1470), διέταξε την περαιτέρω, από άποψη ουσιαστικής βασιμότητας, διερεύνηση της ως άνω αγωγής και ανέβαλε την έκδοση οριστικής απόφασης επ' αυτής, προκειμένου η πρώτη ενάγουσα να προσκομίσει εγγραφή του ήχου και της εικόνας της επίδικης διαφήμισης σε κατάλληλο προς αναπαραγωγή υλικό φορέα. Αντίθετα, με την ίδια ως άνω απόφαση κρίθηκαν οριστικά και

απορρίφθηκαν οι υποκειμενικώς σωρευθείσες αγωγές των δεύτερης, τρίτης και τέταρτου των εναγόντων, αφενός μεν ως απαράδεκτες λόγω αοριστίας κατά το μέρος που στηρίζονται στην προσβολή της ηθικής εξουσίας διατήρησης της ακεραιότητας των επίδικων έργων, αφού στην ιστορική τους βάση δεν διαλαμβάνονται πραγματικά περιστατικά άμεσης ή έμμεσης προσβολής αυτής (ακεραιότητας), αφετέρου δε ως νόμω αβάσιμες κατά το μέρος που στηρίζονται στην προσβολή της ηθικής εξουσίας δημοσίευσης, αφού στην οικεία ιστορική βάση συμπεριλαμβάνονται πραγματικά περιστατικά αναλώσεως της, και συγκεκριμένα η προηγούμενη χρήση των επίδικων έργων ως μουσικής επένδυσης σε τηλεοπτική διαφήμιση, ενώ οι ενάγοντες αυτοί καταδικάστηκαν, λόγω της ήττας τους, στη δικαστική δαπάνη της εναγομένης, κατανεμομένης με βάση το μερίδιο που αναλογεί στο ύψος εκάστου αγωγικού αιτήματος (άρθρα 176, 180 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στο διατακτικό της ως άνω απόφασης.

Στην προκειμένη περίπτωση, φέρεται προς περαιτέρω συζήτηση, κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, κατόπιν αναβολής από τη δικάσιμο της 11-12-2013, με την από 3-10-2013 κλήση (αρ. εκ. κατ. 132292/965/2013) η από 4-4-2007 αγωγή (αρ. εκ. κατ. 176624/7935/2007), επί της οποίας εξεδόθη η υπ' αριθμ. 328/2010 εν μέρει οριστική απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, η οποία, αφού απέρριψε την ένδικη αγωγή ως προς τους δεύτερη, τρίτη και τέταρτο των εναγόντων καταδικάζοντας αυτούς στη δικαστική δαπάνη της εναγομένης, ανέβαλε κατά τα λοιπά την έκδοση οριστικής απόφασης ως προς την πρώτη ενάγουσα και διέταξε την επανάληψη της συζήτησης για τους σε αυτήν αναφερόμενους λόγους που προαναφέρθηκαν. Ενόψει, όμως, των όσων προαναφέρθηκαν, εφόσον, εκδόθηκε οριστική- ως προς τους δεύτερη, τρίτη και τέταρτο των εναγόντων- απόφαση επί εκκρεμούς αιτήσεως τους παροχής δικαστικής προστασίας και συνεπώς επήλθε κατάργηση της εκκρεμοδικίας, είναι απαράδεκτη η κλήση ως προς αυτούς, με την οποία η υπό κρίση αγωγή επαναφέρεται για νέα περαιτέρω συζήτηση ενώπιον του δικαστηρίου που εξέδωσε την απόφαση. Οι ενάγοντες αυτοί πρέπει να καταδικαστούν στη δικαστική δαπάνη της εναγομένης, λόγω της ήττας τους στην παρούσα δίκη και ενόψει του ότι η εναγομένη υπέβαλε νομίμως με τις προτάσεις της σχετικό αίτημα (άρθρα 106, 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό αναφερόμενα.

4 ο φύλλο της υπ' αριθμ. 2338/2015 Απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τακτική Διαδικασία-Τμήμα Εμπορικό)

Συνεπώς, η υπό κρίση αγωγή νόμιμα φέρεται προς περαιτέρω συζήτηση και έκδοση οριστικής απόφασης, με την προαναφερθείσα κλήση και στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, μόνο ως προς την υποκειμενικώς σωρευθείσα αγωγή της πρώτης ενάγουσας, ως προς την οποία η ως άνω απόφαση είναι μη οριστική και δεν επέφερε κατάργηση της εκκρεμοδικίας.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων, που δόθηκαν νομότυπα ενώπιον του Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτόριθμα με την υπ' αριθμ. 328/2010 απόφαση αυτού πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, από τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται νόμιμα και προσκομίζουν, για να ληφθούν υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η πρώτη ενάγουσα, ανώνυμη εταιρία, είναι Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης με καταστατικό σκοπό την διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος των πνευματικών δημιουργών-μελών της (Ελλήνων και αλλοδαπών) κάθε κατηγορίας, μεταξύ άλλων και μουσικοσυνθετών και στιχουργών. Η εναγομένη, Ποδοσφαιρική Ανώνυμη Εταιρία (Π.Α.Ε.) με την επωνυμία «

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «

ΠΑΕ», συστάθηκε με το υπ' αριθμ. 87058/25-7-1979 καταστατικό του συμβολαιογράφου Αθηνών, Αθανασίου Καββάθη, το οποίο δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ/Τεύχος ΑΕ&ΕΠΕ 2718/30-7-1979, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 879/1979, που προέβλεπε την ίδρυση ποδοσφαιρικών ανώνυμων εταιριών, με μετατροπή των τμημάτων αμειβομένων ποδοσφαιριστών των ερασιτεχνικών σωματείων, κατόπιν της από 9-5-1979 απόφασης της ΓΣ του ιδρυθέντος το 1908 ερασιτεχνικού σωματείου «

», με την οποία αποφασίσθηκε η οργάνωση σε Ποδοσφαιρική Ανώνυμη Εταιρία του τμήματος των αμειβομένων ποδοσφαιριστών του ως άνω σωματείου και έκτοτε υπεισήλθε στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του τελευταίου. Το έτος 1958 ο μουσικοσυνθέτης συνέθεσε την μουσική του επωνομαζόμενου «», ο δε στιχουργός συνέγραψε τους στίχους αυτού, οι οποίοι είναι οι εξής: «

Τόσο η μουσική, όσο και οι στίχοι συνιστούν πρωτότυπα πνευματικά έργα, αφού στο τελικό δημιουργικό αποτέλεσμα αποτυπώνεται η προσωπικότητα των δημιουργών τους, ενώ είναι βέβαιο ότι κάτω από τις ίδιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανείς άλλος δεν θα δημιουργούσε κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων τα ίδια έργα. Εξάλλου, το έτος 1985 απεβίωσε ο ανωτέρω πνευματικός δημιουργός και κληρονομήθηκε εξ αδιαθέτου από τους τρίτη και τέταρτο των εναγόντων, τέκνα του, κατά ποσοστό 3/8 ο καθένας εξ αυτών και από την χήρα σύζυγό του, κατά ποσοστό 2/8, η οποία απεβίωσε στις 23-1-1997. Με τον τρόπο αυτό η τρίτη και ο τέταρτος των εναγόντων κατέστησαν συνδικαιούχοι κατά ποσοστό 1/2 ο καθένας στα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνόλου των έργων του πατρός τους. Το έτος 2005 απεβίωσε ο ως άνω πνευματικός δημιουργός ο οποίος με την από 15.11.2002 ιδιόγραφη διαθήκη του εγκατέστησε την δεύτερη ενάγουσα, σύζυγο του, μόνη κληρονόμο στα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του συνόλου των έργων του. Όπως είχαν πράξει παλαιότερα οι ανωτέρω δημιουργοί, έτσι και οι ως άνω κληρονόμοι τους ανέθεσαν τη διαχείριση και προστασία των περιουσιακών δικαιωμάτων επί των κληρονομιαίων έργων στην πρώτη ενάγουσα. Συγκεκριμένα, η δεύτερη ενάγουσα μεταβίβασε καταπιστευτικώς τα περιουσιακά δικαιώματα επί των έργων που κληρονόμησε με την από 10.7.2006 έγγραφη σύμβαση, τριετούς διάρκειας, οι δε τρίτη και τέταρτος των εναγόντων μεταβίβασαν καταπιστευτικώς τα προαναφερόμενα ιδανικά μερίδια τους αρχικά με το από 24.4.2000 ιδιωτικό συμφωνητικό, και κατόπιν με τις από 12.12.2005 και 21.12.2004 έγγραφες συμβάσεις, ομοίως τριετούς διάρκειας. Το ανωτέρω πνευματικό δημιούργημα αποτελεί σύνθετο έργο, διότι τα επιμέρους τμήματά του (στίχοι και μουσική) είναι δεκτικά χωριστής εκμετάλλευσης, δεδομένου ότι μετά το θάνατο των δημιουργών αυτού εχώρησαν αυτοτελείς μεταβιβάσεις αιτία θανάτου των πνευματικών δικαιωμάτων επ' αυτών στους νόμιμους κληρονόμους, ενώ οι τελευταίοι (αλλά

και οι ίδιοι οι δημιουργοί ενόσω ζούσαν) προέβησαν αυτοτελώς σε καταπιστευτικές μεταβιβάσεις των περιουσιακών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επ' αυτών προς την πρώτη ενάγουσα. Περί το έτος 1959 οι ως άνω πνευματικοί δημιουργοί παραχώρησαν, ατύπως και άνευ ανταλλάγματος, με άδεια εκμετάλλευσης το αποκλειστικό και απεριόριστο από άποψη χρονικής διάρκειας δικαίωμα, στο ερασιτεχνικό σωματείο «

» (καθολική διάδοχος του οποίου είναι η ενάγουσα), να χρησιμοποιεί τον ως άνω ύμνο-τραγούδι σύμφωνα με την επαγγελματική του ιδιότητα, η οποία καθορίζει το συμβατικό σκοπό, δηλαδή αυτή του αθλητικού σωματείου. Συγκεκριμένα, επέτρεψαν στο τελευταίο να χρησιμοποιεί τον εν λόγω ύμνο εντός των αγωνιστικών χώρων, σε κάθε αθλητικό και εντός έδρας αγώνα της ομάδας του (ποδοσφαιρικό ή άλλο), κατά την έναρξη του αγώνα και την παρουσίαση των παικτών, κατά τη σημείωση τερμάτων, κατά τη νίκη της ομάδας του καθώς και σε εκδηλώσεις της ομάδας, οι οποίες έχουν καθαρά αθλητικό ή/και κοινωνικό χαρακτήρα (όπως συγκεντρώσεις παλαιμάχων ποδοσφαιριστών του σωματείου, κοπή πίτας της ομάδας κ.α.), δηλαδή σε εκδηλώσεις που προάγουν το αθλητικό ιδεώδες, ενισχύουν την αγάπη των φιλάθλων για την ομάδα τους και τους δεσμούς της τελευταίας με τους φιλάθλους και τους παίκτες της (εν ενεργεία και μη) και απέχουν έτσι από κάθε αμιγώς εμπορικό σκοπό και εμπορική εκμετάλλευση. Άλλες περιουσιακές εξουσίες που απορρέουν από το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του ανωτέρω έργου δεν αποδείχθηκε ότι ρητά έχουν μεταβιβασθεί ή ανατεθεί στην εναγομένη, καθώς και ότι είναι απαραίτητες για την εκπλήρωση του συμβατικού σκοπού, κατ' εφαρμογή του ερμηνευτικού κανόνα του άρθρου 15 παρ. 4 του ν. 2121/1993 ελλείψει σαφούς και ρητής συμβατικής ρύθμισης που να καθορίζει την έκταση και τα μέσα εκμετάλλευσης για τα οποία συμφωνήθηκε η άδεια εκμετάλλευσης. Η εναγομένη ισχυρίζεται ότι με βάση την ως άνω σύμβαση άδειας εκμετάλλευσης είναι δικαιούχος (αδειούχος εκμετάλλευσης) του συνόλου των εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί του ως άνω ύμνου. Ωστόσο, η ενάγουσα δεν απέδειξε την ουσιαστική βασιμότητα του ισχυρισμού της αυτού, ο οποίος είναι νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρων 13 παρ. 2 και 68 παρ. 3 του ν. 2121/1993. Συγκεκριμένα, ο μάρτυρας της εναγομένης και υπάλληλος

αυτής, ο οποίος εξετάστηκε ενόρκως στο ακροατήριο του Δικαστηρίου (βλ. ταυτόριθμα με την υπ' αριθμ. 328/2010 πρακτικά της δίκης), κατέθεσε ότι η εναγομένη κάθε χρόνο διαφημίζει τα εισιτήρια διάρκειας της, ότι ο «Ύμνος του » δεν χρησιμοποιείται για διαφήμιση, ενώ σε άλλο σημείο αναφέρει ότι ο ως άνω ύμνος μπορεί να χρησιμοποιήθηκε στην επίμαχη διαφήμιση (ενν. σε αυτήν που διαφημίζονταν εισιτήρια διάρκειας της εναγομένης της αγωνιστικής περιόδου έτους 2006-2007), ότι στη διαφήμιση αυτή μπορεί να εμφανίζονταν και οι χορηγοί της ομάδας και ότι ο εν λόγω ύμνος παιζόταν σε όλες τις εκδηλώσεις του ουδόλως, όμως, αναφέρθηκε σε συγκεκριμένα περιστατικά και συγκεκριμένες εκδηλώσεις από τα οποία να αποδεικνύεται το δικαίωμα της εναγομένης να χρησιμοποιεί τον ύμνο αυτό για εμπορική εκμετάλλευση και εμπορικούς σκοπούς. Ομοίως, ο ενόρκως βεβαίωσης και μάρτυρας της εναγομένης, οικονομικός διευθυντής αυτής (βλ. προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες υπ' αριθμ. 309/27-2-2014 ένορκη βεβαίωση) αναφέρει στην προσκομιζόμενη ένορκη βεβαίωσή του ότι ο «Ύμνος του » χρησιμοποιείται από την εναγομένη, μεταξύ άλλων, σε εκδηλώσεις της ομάδας για την παρουσίαση εμπορικών συνεργασιών και χορηγών, δηλαδή εκτός αγωνιστικών χώρων και για εμπορικούς σκοπούς, δίχως να ζητηθεί από την εναγομένη η καταβολή αμοιβής για τον τρόπο αυτό εκμετάλλευσης του ύμνου, χωρίς, όμως, να παραθέτει συγκεκριμένα περιστατικά, πέραν της γενικόλογης αυτής αναφοράς, που να τεκμηριώνουν την κατάθεσή του αυτή, η οποία, εξάλλου, δεν επιρρωνύεται και από προσκομιζόμενα έγγραφα (λ.χ. οπτικοακουστικό υλικό), τα οποία διαθέτει ή ευχερώς δύναται να λάβει στην κατοχή της η εναγομένη. Εξάλλου, αποδεικνύεται ότι όλες τις επιμέρους εξουσίες που απορρέουν από την εμπορική εκμετάλλευση του περιουσιακού δικαιώματος του ως άνω ύμνου διαχειριζόταν ανέκαθεν, για λογαριασμό των δημιουργών των επιμέρους συμβολών του σύνθετου αυτού έργου, η πρώτη ενάγουσα, η οποία και έχει εισπράξει, μέχρι το έτος 2004, από τους χρήστες, χορηγώντας κάθε φορά την απαιτούμενη άδεια, την ανάλογη αμοιβή για την ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του ύμνου, τη δημόσια εκτέλεση αυτού, την εγγραφή και μηχανική αναπαραγωγή του σε υλικούς φορείς, τη χρήση του ως ήχο κλήσης κινητού τηλεφώνου (ringtone), συνολικού ποσού 41.447,42 ευρώ (βλ. προσκομιζόμενο από τους ενάγοντες σχετ. υπ' αριθμ. 33, αναφορικά με

το σύνολο των δικαιωμάτων που έχει εισπράξει η πρώτη ενάγουσα για τις χρήσεις του «Ύμνου του » μέχρι το έτος 2004), ενώ μέχρι και το έτος 2013 εισέπραξε ακόμη, για την ίδια ως άνω αιτία και τις αντίστοιχες χρήσεις, το ποσό των 25.382,44 ευρώ (βλ. προσκομιζόμενο από τους ενάγοντες σχετ. υπ' αριθμ. 63^ο). Επιπρόσθετα, από τα προσκομιζόμενα από τους ενάγοντες έγγραφα (βλ. σχετ. υπ' αριθμ. 36^ο, 34, 35, 36, 37) αποδεικνύεται ότι έχουν εισπραχθεί δικαιώματα από την πρώτη ενάγουσα για την παραχώρηση της χρήσης του ως άνω ύμνου σε διαφημιστική ταινία (έτος 1995), για την εγγραφή και αναπαραγωγή του ύμνου σε υλικούς φορείς ήχου (cd) (το έτος 1998) και τη διανομή του με εφημερίδα αθλητικού περιεχομένου (« »), ενώ ο συνθέτης αυτού, με την από 18-7-2005 εξώδικη διαμαρτυρία του διαμαρτυρήθηκε προς την αθλητική εφημερίδα « » για την άνευ άδειας και δικαιώματος χρήση και εκμετάλλευση του ως άνω ύμνου στο πλαίσιο και για τις ανάγκες τηλεοπτικής διαφήμισης της εν λόγω εφημερίδας. Περαιτέρω, κρίθηκε δικαστικώς (βλ. τις προσκομιζόμενες από τους ενάγοντες υπ' αριθμ. 122/2008 και 1272/2008 αποφάσεις του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών) ότι δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος επί του ύμνου αυτού είναι η πρώτη ενάγουσα, ως νόμιμος εκδοχέας, καθώς και ότι οι εταιρίες « » και « » προσβάλλουν παρανόμως και υπαιτίως τα πνευματικά δικαιώματα επί του ανωτέρω ύμνου, διότι η μεν πρώτη, κατά τους μήνες Δεκέμβριο 2006 και Ιανουάριο 2007, διαφήμισε, κάνοντας χρήση, ως μουσική επένδυση, του ως άνω ύμνου, τηλεοπτικώς την αθλητική εφημερίδα ιδιοκτησίας της « », η δε δεύτερη, κατά τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο 2006, διαφήμισε, μέσω τηλεοπτικού σπότη και κάνοντας χρήση του ως άνω ύμνου, ως μουσική επένδυση, το αθλητικό περιοδικό ιδιοκτησίας της « », αμφότερες άνευ προηγούμενης νόμιμης άδειας και δίχως να καταβάλλουν οικονομικό αντάλλαγμα και καταδικάστηκαν προς τούτο σε αποζημίωση (προς την εδώ πρώτη ενάγουσα) και χρηματική ικανοποίηση (ως προς άπαντες τους παρόντες ενάγοντες). Συνεπώς, αποδεικνύεται ότι οι ως άνω τρόποι εκμετάλλευσης του πνευματικού αυτού δημιουργήματος εκφεύγουν του συμβατικού σκοπού της συμφωνηθείσας άδειας εκμετάλλευσης και δεν έχουν παραχωρηθεί στην εναγομένη από τους πνευματικούς δημιουργούς αυτού.

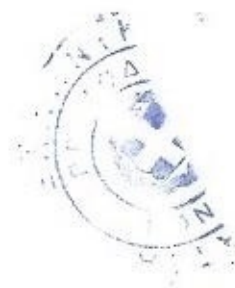
Τα ανωτέρω αποδειχθέντα δεν αναιρούνται από το περιεχόμενο των προσκομιζόμενων από 23-7-2006, 16-1-2007 και 26-2-2008 τριών (3) επιστολών της δεύτερης ενάγουσας με παραλήπτες τους

η πρώτη και η δεύτερη και η τρίτη των επιστολών αυτών. Ειδικότερα, και στις τρεις αυτές επιστολές η δεύτερη ενάγουσα διαμαρτύρεται εντόνως και ουσιαστικά παρακαλεί τη Διοίκηση της εναγομένης να συμμορφωθεί με τις επιταγές του νόμου περί προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας και ιδίως να μην επιτρέπει την- κατόπιν αδείας της (ενν. εναγομένης)- χρήση του «Ύμνου του » για την τηλεοπτική διαφήμιση και προβολή αθλητικών εφημερίδων και περιοδικών, καθώς και χορηγών της, δηλαδή τη χρήση του ύμνου για εμπορικούς σκοπούς, επισημαίνοντας, ταυτόχρονα, ότι ο «Ύμνος του » ανήκει στον γεγονός που επιβεβαιώνει ότι οι δημιουργοί του ύμνου παραχώρησαν στην εναγομένη με αποκλειστική άδεια εκμετάλλευσης το δικαίωμα χρήσης αυτού σύμφωνα με το συμβατικό σκοπό και την αρχή προστασίας του δημιουργού, δηλαδή εντός των αγωνιστικών χώρων, κατά την έναρξη, τη διάρκεια και το τέλος του εκάστοτε αθλητικού αγώνα της ομάδας του . Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι κατά τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο του έτους 2006 προβλήθηκε από τους τηλεοπτικούς σταθμούς της χώρας τηλεοπτικό διαφημιστικό σπότ της εναγομένης, διάρκειας 25 δευτερολέπτων, με περιεχόμενο διαφήμισης τα εισιτήρια διαρκείας της ποδοσφαιρικής της ομάδας αγωνιστικής περιόδου 2006-2007, στο οποίο (διαφημιστικό σπότ) έγινε χρήση, ως μουσική επένδυση διάρκειας 10 δευτερολέπτων και συγκεκριμένα από το 16^ο έως το 25^ο δευτερόλεπτο της επίμαχης διαφήμισης, της μελωδίας (μουσικής) του ως άνω ύμνου, που συνέθεσε ο

Με τον τρόπο αυτό η εναγομένη έκανε χρήση της μουσικής αυτής συνθέσεως για λόγους διαφημιστικούς και για εμπορικούς σκοπούς, αφού προέβαλε μέσω της διαφήμισης αυτής ένα προϊόν της που αποφέρει σε αυτήν εμπορικό κέρδος, ενώ εμμέσως διαφήμιζε και τους χορηγούς της ομάδας της (), καθόσον στο ίδιο τηλεοπτικό διαφημιστικό σπότ αυτής εμφανίζονταν παίκτες της ομάδας της να φορούν αθλητικά παπούτσια με τα διακριτικά της εταιρίας και αθλητική ενδυμασία της ομάδας που έφερε επ' αυτής το λογότυπο της εταιρίας . Η χρήση αυτή έγινε

χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια της πρώτης ενάγουσας, ως νομίμου εκδοχέως του δικαιώματος του ως άνω δημιουργού και η ενέργεια αυτή αποτελεί παράνομη προσβολή του απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος εκμεταλλεύσεως του έργου (περιουσιακού δικαιώματος) της εκδοχέως της απαιτήσεως πρώτης ενάγουσας. Εξάλλου, η ως άνω παράνομη προσβολή είναι και υπαίτια, δοθέντος ότι η εναγομένη γνώριζε ότι για την ως άνω χρήση για διαφημιστικούς και εμπορικούς σκοπούς της μουσικής του «Ύμνου του » όφειλε να λάβει προηγουμένως την έγγραφη άδεια της πρώτης ενάγουσας, την οποία, ωστόσο, δεν επιδίωξε να λάβει –προ της τηλεοπτικής μεταδόσεως του ως άνω διαφημιστικού σποτ-καταβάλλοντας το ανάλογο οικονομικό προς τούτο αντάλλαγμα. Συνεπώς, εφόσον αποδείχθηκε ότι η εναγομένη υπαιτίως προσέβαλε την κατά τα ανωτέρω πνευματική ιδιοκτησία, υποχρεούται σε καταβολή αποζημίωσης στην πρώτη ενάγουσα και εύλογης χρηματικής ικανοποίησης, λόγω της ηθικής βλάβης που η πρώτη ενάγουσα υπέστη, ένεκα του ότι, συνεπεία της αδικοπρακτικής συμπεριφοράς της εναγομένης, μειώθηκε η φήμη και η αξιοπιστία της έναντι των πνευματικών δημιουργών-μελών της. Εξάλλου, η άσκηση των αξιώσεων αυτών της πρώτης ενάγουσας, κατ' ενάσκηση του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, δεν υπερβαίνει, με τα ως άνω πραγματικά δεδομένα, τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη, ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, διότι δεν αποδείχθηκε η εκ μέρους της εναγομένης χρήση του «Ύμνου του » για διαφημιστικούς και εμπορικούς σκοπούς, πλην της επίδικης περίπτωσης, ούτε, πολύ περισσότερο, η αδιαμαρτύρητη ανοχή τέτοιας χρήσης από την πλευρά της πρώτης ενάγουσας και των λοιπών εναγόντων, προγενέστερη της ασκήσεως της ένδικης αγωγής. Συνεπώς, ο κατ' άρθρο 281 ΑΚ προβαλλόμενος επικουρικά (κατ' άρθρο 219 ΚΠολΔ) ισχυρισμός της εναγομένης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Περαιτέρω, η αποζημίωση που δικαιούται η πρώτη ενάγουσα, σύμφωνα με τα ανωτέρω, κατ' άρθρο 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ισούται με το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για τη χρήση της μουσικής σύνθεσης για διαφημιστικούς σκοπούς. Η πρώτη ενάγουσα προσκομίζει τιμολόγια εκδόσεως της περί καταβολής σε αυτήν αμοιβής από χρήστες για την παραχώρηση σε αυτούς άδειας χρήσεως προστατευόμενου από αυτήν μουσικού ρεπερτορίου σε διαφημίσεις προϊόντων/υπηρεσιών τους, η οποία

(αμοιβή) κυμαίνεται, κατά τον κρίσιμο χρόνο (2006), σε 22.420 ευρώ (=19.000 € + 3.420 € ΦΠΑ) (για τη χρήση δύο μουσικών έργων σε ραδιοφωνικό διαφημιστικό σποτ της εταιρίας (DELIVERY) διάρκειας έξι εβδομάδων [Φεβρουάριο-Μάρτιο 2005]-βλ. υπ' αριθμ. 05128/24-2-2005 προσκομιζόμενο από την πρώτη ενάγουσα τιμολόγιο), σε 21.420 ευρώ (=18.000 € + 3.420 € ΦΠΑ) (για τη χρήση ενός μουσικού έργου σε ραδιοφωνικό διαφημιστικό σποτ της « », διάρκειας από 12-5-2005 έως 12-5-2006- βλ. υπ' αριθμ. 05304/19-5-2005 προσκομιζόμενο από την πρώτη ενάγουσα τιμολόγιο), σε 8.330 ευρώ (=7.000 € + 1.330 € ΦΠΑ) (για τη χρήση ενός μουσικού έργου σε ραδιοφωνικό διαφημιστικό σποτ της « Π.Α.Ε.», διάρκειας από 6-4-2005 έως 27-5-2005- βλ. υπ' αριθμ. 05622/14-9-2005 προσκομιζόμενο από την πρώτη ενάγουσα τιμολόγιο), σε 14.280 ευρώ (=12.000 € + 2.280 € ΦΠΑ) (για τη χρήση ενός μουσικού έργου σε ραδιοφωνικό τηλεοπτικό σποτ της , για το προϊόν , διάρκειας από 2-6-2006 έως 1-10-2006- βλ. υπ' αριθμ. 06317/13-6-2006 προσκομιζόμενο από την πρώτη ενάγουσα τιμολόγιο), ενώ, όπως αποδεικνύεται από τις προσκομιζόμενες από την πρώτη ενάγουσα υπ' αριθμ. 122/2008 και 1272/2008 αποφάσεις του Δικαστηρίου αυτού, για τη χρήση, ως μουσική επένδυση, του ως άνω ύμνου σε τηλεοπτικές διαφημίσεις της αθλητικής εφημερίδας « », διάρκειας προβολής δύο μηνών (Δεκέμβριος 2006-Ιανουάριος 2007) και του αθλητικού περριοδικού « », διάρκειας προβολής ομοίως δύο μηνών (Ιούνιος 2006-Ιούλιος 2006), αντίστοιχα, επιδικάσθηκε υπέρ της πρώτης ενάγουσας αποζημίωση ύψους 16.660 ευρώ (ήτοι 7.000 € αμοιβή +1.330 € ΦΠΑ X 2) και 71.400 ευρώ (ήτοι 30.000 € αμοιβή X 2 + 11.400 € ΦΠΑ), αντίστοιχα. Αποδεικνύεται, επομένως, ενόψει της ελάχιστης διάρκειας των δέκα (10) δευτερολέπτων, που καταλαμβάνει η μουσική υπόκρουση του «Ύμνου του » στο επίδικο διαφημιστικό σποτ, στο οποίο, όπως αποδείχθηκε ανωτέρω, έγινε χρήση μόνο της μουσικής συνθέσεως του ως άνω ύμνου, καθώς και του χρόνου προβολής του τελευταίου (διαφημιστικού σποτ) από τους τηλεοπτικούς σταθμούς της χώρας, ότι κατά τους μήνες Ιούνιο και Ιούλιο 2006 η αμοιβή που συνήθως καταβαλλόταν για το είδος αυτό της εκμετάλλευσης, την οποία χρήση έκανε χωρίς άδεια η υπόχρεη εναγομένη, ανερχόταν στο ποσό των 7.000 ευρώ, πλέον ποσού 1.330 ευρώ,

που αντιστοιχεί σε ΦΠΑ ποσοστού 19% (άρθρο 106 ΚΠολΔ, αφού η πρώτη ενάγουσα δε ζητεί να της επιδικασθεί ο αναλογούν ΦΠΑ). Επομένως, η κατ' άρθρο 65 παρ. 2 ν. 2121/1993 αποζημίωση που δικαιούται η πρώτη ενάγουσα, ανέρχεται στο ποσό των 16.660 ευρώ (=8.330 € X 2). Επιπρόσθετα, για την αποκατάσταση της ηθικής της βλάβης, που υπέστη συνεπεία της αδικοπρακτικής συμπεριφοράς της εναγομένης, η πρώτη ενάγουσα δικαιούται χρηματικής ικανοποίησης, το ύψος της οποίας ανέρχεται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, λαμβανομένων υπόψη του είδους, της διάρκειας και της βαρύτητας της προσβολής των δικαιωμάτων της, της έκτασης της βλάβης της, της έντασης και του βαθμού υπαιτιότητας της εναγομένης, της οικονομικής κατάστασης των μερών, στο ποσό των 2.000 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και δίκαιο.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσία βάσιμη, ως προς την πρώτη ενάγουσα και 1) να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγομένης να της καταβάλλει α) ως αποζημίωση, λόγω παράνομης και υπαίτιας προσβολής του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας του έργου «Ύμνος του », του οποίου είναι νόμιμη εκδοχέας, το ποσό των 16.660 ευρώ (= 14.000 ευρώ πλέον ΦΠΑ 2.660 €), ήτοι το διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής για τη χρήση του ως άνω έργου που η εναγομένη πραγματοποίησε δίχως την προηγούμενη άδειά της, νομιμοτόκως και δη για το ποσό των 14.000 ευρώ, από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση και για το ποσό των 2.660 ευρώ, που αντιστοιχεί στο ΦΠΑ, από της καταβολής της ως άνω κύριας οφειλής του ποσού των 14.000 ευρώ και την έκδοση του οικείου φορολογικού στοιχείου και μέχρι την εξόφληση, β) ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, το ποσό των 2.000 ευρώ, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, 2) να δημοσιευθεί περίληψη της απόφασης, επιμελεία της πρώτης ενάγουσας και με δαπάνες της εναγομένης, σε μία ημερήσια αθλητική και σε μία ημερήσια πολιτική εφημερίδα πανελλαδικής κυκλοφορίας, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό κατωτέρω και 3) να καταδικαστεί η εναγομένη σε μέρος της δικαστικής δαπάνης της ενάγουσας, λόγω της ήττας στην παρούσα δίκη και ανάλογα με την έκταση της νίκης και ήττας καθενός των διαδίκων (άρθρα 178 παρ. 1, 106, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα εκτίθεται στο διατακτικό κατωτέρω.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 3-10-2013 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 132292/965/2013 κλήση της δεύτερης, της τρίτης και του τέταρτου των εναγόντων, με την οποία επαναφέρεται προς συζήτηση η από 4-4-2007 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 176624/7935/2007 αγωγή τους, που απορρίφθηκε με την υπ' αριθμ. 328/2010 απόφαση του Δικαστηρίου τούτου.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους δεύτερη, τρίτη και τέταρτο των εναγόντων στη δικαστική δαπάνη της εναγομένης, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων ευρώ (300 €).

ΔΙΚΑΖΕΙ την αγωγή της πρώτης ενάγουσας κατ' αντιμωλία της εναγομένης.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ την υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλλει στην πρώτη ενάγουσα το συνολικό ποσό των δέκα οκτώ χιλιάδων εξακοσίων εξήντα ευρώ (18.660 €) νομιμοτόκως, και δη α) το ποσό των δεκαέξι χιλιάδων εξακοσίων εξήντα ευρώ (16.660 €) με το νόμιμο τόκο, για μεν το ποσό των δεκατεσσάρων χιλιάδων ευρώ (14.000 €) από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, για δε το ποσό των δύο χιλιάδων εξακοσίων εξήντα ευρώ (2.660 €) από της καταβολής του ποσού των δεκατεσσάρων χιλιάδων ευρώ (14.000 €) και της έκδοσης του αντίστοιχου φορολογικού στοιχείου και μέχρι την εξόφληση και β) το ποσό των δύο χιλιάδων ευρώ (2.000 €) με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

ΠΑΡΕΧΕΙ την άδεια στην πρώτη ενάγουσα να δημοσιεύσει, με δαπάνη της εναγομένης, περίληψη της απόφασης στην ημερήσια αθλητική εφημερίδα πανελλαδικής κυκλοφορίας «.....», καθώς και στην ημερήσια πολιτική εφημερίδα πανελλαδικής κυκλοφορίας «.....».

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος της εναγομένης μέρος της δικαστικής δαπάνης της πρώτης ενάγουσας, το οποίο ορίζει στο ποσό των εξακοσίων ευρώ (600 €).

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στην Αθήνα, στο ακροατήριό του, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, στις...²⁸⁻⁴.....2015.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΛΞΕ ΜΑΧΑΙΡΑΣ